

V JÁDRU JE ROMANTIČKA,

ALE ŽIJE V TOM NEJMÉNĚ ROMANTICKÉM SVĚTĚ...

ŠÍLENÁ *posedlost*

DANIELLE LORI

ŠÍLENÁ
posedlost

The Maddest Obsession
Copyright 2019 Danielle Lori

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Ratzová, 2023
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3385-9 (pdf)

ŠÍLENÁ *posedlost*

DANIELLE LORI

přeložila Lucie Ratzová

*Pro mého bratra Coreyho.
Vždycky jsi chtěl udělat něco
výjimečného a uspěl jsi.
Jako první ses dostal do nebe.
Navždy tě budu milovat.*

Playlist

Jealous – Labrinth
when the party's over – Billie Eilish
White Rabbit – Jefferson Airplane
Piano Man – Billy Joel
Iris – The Goo Goo Dolls
To Build a Home – The Cinematic Orchestra
The Good Side – Troye Sivan
Nevermind – Dennis Lloyd
What It's Like – Everlast
Hi-Lo (Hollow) – Bishop Briggs
bury a friend – Billie Eilish
Sorry – Halsey

Poznámka od autorky

Děj *Šílené posedlosti* se odehrává během sedmi let. Giannin příběh začíná, když je jí dvacet jedna let, a končí, když je jí dvacet osm. Z toho důvodu jsem knihu rozdělila na dvě části, první je o její minulosti a druhá o přítomnosti. Každá kapitola první části představuje jeden rok Giannina života a některé části se věnují okamžikům z Christianovy perspektivy.

V druhé části se děj posouvá do přítomnosti, která se odehrává ve stejnou dobu jako hlavní dějová linie *Sladké nevědomosti* (*Série Made #1*). Pokud jste si tedy ještě nepřečetli *Sladkou nevědomost*, vřele doporučuji si ji přečíst jako první.

Danielle

Část I

Minulost

Kapitola první

Christian

Město New York
září 2015

„Řekněte mi o sobě jednu pravdivou informaci.“

Tikání hodin vyplňovalo ticho mezi námi. Teplé barvy a ne-sourodé sedačky v místnosti měly vyvolat zdání pohodlí, na zdejší atmosféru to bohužel ale nemělo žádný vliv. Vzduch byl hutný a přesládlý, jako by se tu shromáždily veškeré lži, které tu kdy zazněly.

Vybavil jsem si, jak na mě včera Kyle Sheets mrkl, a přimhouřil jsem oči. On už si tímhle prošel, i když kvůli jinému obvinění. Nakonec se mu ale podařilo nějak vykecat z toho, že má na pracovním počítači stažené animované porno. Já taky nejsem zrovna perfektní, můj život se skládá ze samých lží, ale nejsem nijak nadšený z představy, že mě kvůli tomu někdo hází do jednoho pytle s tím mizerou. Vždyť on nosí oblek a k tomu tenisky, pro boha živého.

Promnul jsem si bradu a odpověděl pravdivě.

„Snadno si vytvořím závislost.“

Doktorce Sashe Taylorové se v očích objevil náznak překvapení, a aby svou neprofesionálnost nějak zakryla, rychle se podívala na dokumentaci v mém spisu, který jí ležel na klíně. Kalhotový kostým měla dokonale vyžehlený a bylo na ní vidět, že patří do jednoho z těch starobyklých rodů, které si dokázaly udržet bohatství po celé generace. Je jí třicet jedna let, má blond vlasy

a studovala na Yale. Také představuje vše, co mě u žen přitahuje: je inteligentní, krásná a na úrovni.

„Alkohol?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Drogy?“

To by bylo jednodušší.

„Ženy?“

Jenom jedna.

Znovu jsem zavrtěl hlavou, ale tentokrát jsem se při tom usmál.

Pohled jí padl na moje rty. Polkla a podívala se jinam. „K tomu se za okamžik vrátíme.“ Odmlčela se. „Víte, proč jste tady?“

Bezvýrazně jsem se na ni díval.

Zaváhala. „Samozřejmě že víte. Má ten incident něco společného s vaším... sklonem k tvorbě závislosti?“

Zíral jsem na její sytě červené boty na podpatcích a přál si v tu chvíli, abych měl nějakou normálnější závilost, třeba právě porno. Bral bych to všemi deseti, oproti té mé *šílenosti*.

Viděli to, Allistere. Prostě předstírej, stejně jako já.

Tahle slova mi sebrala vítr z plachet.

Nejsem nijak počestný a pracuju pro ještě horší lidi. Už jako dítě jsem se naučil, že svět není jen černobílý. Občas je člověk ponořen v takové špině a temnotě, že se nedokáže dostat zpátky na světlo. Jindy se vám temnota naopak zdá být *správná*. A ačkoli se na mě ten druhý případ nevztahuje, nikdy bych neohrozil to, kam jsem se vlastními silami dopracoval.

Dřel jsem až moc tvrdě na to, abych se všeho vzdal pro nějakou ženskou. Obzvlášť ne pro tu, která se obléká jako kříženec Britney Spears a Kurta Cobaina.

„Ne,“ zalhal jsem.

Kdybych teď odpověděl upřímně, do hodiny bych stál před soudem. Nebo by spíš FBI zařídila, že by Sashu Taylorovou už nikdy nikdo nespatřil.

„Někteří lidé se domnívají, že to bylo kvůli jakési ženě,“ nadnesla váhavě.

Pozdvihl jsem obočí. „Patříte k nim i vy, Sasho?“

„Ne.“

„Jak to?“

„Zdáte se být příliš... uvážlivý, než abyste se takto choval kvůli nějaké ženě.“

Chladný. Chtěla tím říct, že jsem chladný.

Měla pravdu, tedy pokud by se jednalo o cokoli jiného v mém životě. Jenže mě sem dostala rozčilující situace, která se vymykala všemu, co jsem kdy zažil. Chlad je můj starý známý – a to doslova, ale teď jsem byl všechno, jen ne to. V srdci mi plál oheň a plameny olizovaly zbytek duše, který mi ještě zbyl.

Sasha se zavrtěla na židli a přehodila nohu přes nohu. „Pojďme se vrátit k tomu sklonu tvořit si závislosti... stává se vám často, že podlehnete svým pudům, ať už jsou jakékoli?“

Zamlouvala se mi představa, že bych jim mohl skutečně podlehnout. Srdce se mi rozbušilo rychleji, polilo mě horko a byl jsem jako na trní. Nenávidím *tu ženu*. Dělá mi ze života peklo už kolik let, ale zatraceně, chci se jí dotýkat, toužím jí vyšukat z hlavy vzpomínky na všechny ostatní chlapy, aby mnou byla aspoň z poloviny tak posedlá, jako jsem já posedlý jí. Aby se jí moje jméno vrylo navěky do paměti.

Přejel jsem si jazykem po zubech a ten pocit v sobě potlačil. Napětí v mém těle se mi ale zmírnit nepodařilo.

„Nikdy.“

„Proč ne?“

Díval jsem se jí do očí. „Protože pak by nade mnou vyhrály.“

„A vy nerad prohráváte,“ odhadla a konec věty už jen vydechla šeptem.

Skoro jako bych slyšel jemný tlukot jejího srdce, jak jsme jeden na druhého zírali v napjatém tichu.

Zastrčila si pramínek vlasů za ucho, podívala se do svých papírů a zamumlala: „Ne, ovšemže ne.“

Do ticha se ozvaly hodiny, jejichž zvuk bych přirovnal k tikání bomby, která má každou chvíli explodovat. Sasha se na ně podívala a řekla: „Ještě poslední otázka, než nám vyprší čas. Jak se vyrovnáváte se svým sklonem k tvoření závislostí?“

Snadno.

„Řádem.“

„Žijete podle svého řádu?“ ptala se. „V jakých situacích ho využíváte?“

„Ve všech.“

Na krku nepatrně zčervenala a odkašlala si. „A co děláte, když se vám do života připele něco chaotického?“

Před očima mi probleskl obrázek hustých vlasů, občas tmavých, občas blondatých, hebká olivová pokožka, bosé nohy a vše, co je zakázané.

Oheň se v mém srdci rozhořel tak jasně, až mi to vyrazilo dech. Zatímco fyzickou bolest jsem vnímal jako nájezd drogy, Giannu Russoovou – teď už vlastně *Marinovou* – jsem vnímal jako dojezd, kdy je člověku špatně od žaludku. Nenáviděl jsem to.

Procedil jsem odpověď skrz zatnuté zuby. „Napravím to.“ Vstal jsem, zapnul si sako a zamířil ke dveřím.

„A pokud to napravit nelze?“ dorážela dál, vyskočila na nohy a můj spis držela volně podél těla.

Zarazil jsem se s jednou rukou na klíče u dveří a pohlédl na své zápěstí, kde jsem měl pod manžetou skrytou gumičku do vlasů.

Najednou se mě zmocnila cynická zatrpkllost.

„Pak se stávám *posedlým*, Sasho.“

Kapitola druhá

Gianna

21 let
prosinec 2012

Našla jsem úlevu v bílém prášku a srolované bankovce.

Někdy to vyvolávalo euforii – krev se mi rozproudila a srdce divoce rozbušilo. Naprostá a nepřekonatelná euforie. Přesně jako při sexu, jen bez pozdějšího pocitu prázdnoty.

Někdy to prostě bylo řešení problému. Jedno šňupnutí a veškerá nejistota a bolest se stala vzpomínkou. Jedno šňupnutí a bylo mi dobře.

Jindy to byl chladný závan vzduchu a zaskřípění ocelových dveří, které se přede mnou zabouchly.

Ten zvuk se rozlehl v cele a zněl mi ozvěnou v uších jako výstřel. Jakmile západka dopadla na místo, polkla jsem.

Přešla jsem ke dveřím a chytila se mříží. „Nemám náhodou právo na jeden telefonát?“

Latinskoamerická policistka, které mohlo být něco přes dvacet let, si položila ruce na pásek se zbraní a se staženým obočím si mě změřila od hlavy k patě. „Máš smůlu, princezno. Kdybych se měla na ty tvoje příšerný šaty,“ kývla hlavou na moje rudé šaty s nádhernými krajkami značky McQueen, „dívat ještě minutu, měla bych migrénu po celý zbytek šichty.“

Pokusila jsem se držet jazyk za zuby, ale neúspěšně. „Můžeš se vymlouvat na moje šaty, jak chceš, ale obě víme, že bolest hlavy by ti způsobil ten drdol, co máš vzadu na hlavě, *cogliona*.“

Přimhouřila oči a přistoupila ke mně blíž. „Jak jsi mi to právě rekla?“

„Hej,“ vložila se do toho druhá policistka a položila jí ruku na rameno. „Nech to být, Martinezová.“

Dvacetiletá policistka po mně ještě naposledy šlehla pohledem, než odpochoďovala pryč, následována druhou policistkou.

Otočila jsem se na patě, abych začala přecházet po cele, a překvapilo mě, že v ní nejsem sama. V rohu seděla přestárlá prostitutka se zrzavými vlasy. Dívala se na mě přes notně nalíčené řasy. Make-up měla o pár odstínů tmavší než světlou pleť a v síťovaných punčochách měla díry.

„Nevzaly ti boty.“

Shlédl jsem dolů na svoje boty značky Jimmy Choo.

„Jsou fakt pěkný,“ řekla a přitom si seškrabávala lak z nehtů.

Pohled mi padl na její bosé nohy. Povzdechla jsem si a posadila se na sousední lavici.

Nevzaly mi boty, protože tu nezůstanu dlouho. Vsadím se, že za pár minut už pro mě přijde jeden z těch pohlavárů v nepadnoucím obleku a odvede mě někam, kde bude pohovka a káva. Někam, kde bude větší pohodlí, abych jim mohla vyslepičit všechna tajemství *Cosa Nostry*.

Ostudná.

Bezcenná.

Nemilovaná.

Dopadla na mě úzkost. Kousla jsem se nervózně do rtu.

„Kolik stály?“ zeptala se mě spoluvězenkyně ve chvíli, kdy se dveře na chodbě otevřely a zase zavřely. Z následné ozvěny mi naskočila husí kůže.

Nejdřív jsem ho slyšela a pak jsem ho viděla.

A okamžitě mi došlo, že on je ten agent z FBI, který mě přišel odvést.

Mluvil profesionálně a lhostejně, ale do hlasu se mu vkrádal nepatrný drsný náznak, který ve mně vyvolával dojem hříšného a temného tajemství skrytého v duši.

Jeho další slovo – *Gianna* – jsem cítila vzadu na týlu jako ocel na citlivé kůži. Promnula jsem si zátylek a přehodila vlasy přes rameno.

„Nejspíš víc, než by měly,“ odvětila jsem nakonec podivně bez dechu.

Prostitutka přikývla, jako by tomu rozuměla.

Jsem si jistá, že i přes vrstvu make-upu, drogovou závislost, která jí otupila oči, a tíhu let, po které se prodávala newyorským zbohatlíkům, byla určitě krásná.

Jestli my dvě nejsme spřízněné duše, tak jsem papež.

Dolehl ke mně znovu agentův hlas, tentokrát z kratší vzdálenosti. Mluvil s Martinezovou. Přes hluk v ostatních celách jsem neslyšela, o čem se baví, ale i tak jsem si všimla, že její hlas znějněl a získal hispánský přízvuk. Mluvila svůdně.

Obrátila jsem oči v sloup. Románek na pracovišti.

Jak roztomilé.

Nepřišlo mi ale, že by to na něj mělo nějaký vliv. V jeho hlase byl slyšet nezájem a na kůži jsem cítila chlad z jeho slov.

Zachvěla jsem se.

Pro lásku boží, vždyť je to jenom *federál*. Od narození jsem přece zvyklá na mafiány.

Opřela jsem se o zeď v předstíraném klidu a na prst si natáčela tmavý pramen dlouhých vlasů.

Místnost se zmenšovala a zdi se začaly přibližovat, jako už tolikrát.

Pomalu jsem se nadechla. A vydechla.

Otočila jsem hlavu a podívala se skrz mříže.

Martinezová stála v chodbě a s očima plnými neopětovaného zbožňování sledovala záda federála, který šel ke mně.

Takže máme nejspíš všechny něco společného.

Když procházel kolem cel, na nikoho se nedíval. Stíny ocelových mříží se mu míhaly po těle. Šel jistým a nenuceným krokem a ruce měl svěšené podél boků. Z jeho držení těla číselo sebevědomí a zkáza. Vyvolávalo to dojem, že by se vše, budovami počínaje a ženskými srdci konče, rozpadlo na prach, kdyby jim to poručil.

Podíval se mi do očí s výrazem tak nezaujatým a bezvýrazným, jako by se díval skrz mě.

Srdce jsem měla jako kus ledu.

Celé to trvalo pouhou vteřinu, ale zdálo se mi, že se čas posouval tak zpomaleně, až jsem namáhavě zalapala po dechu. Překřížila jsem nohy přes sebe a odhalila tím skoro celé stehno. Obklopil mě pocit bezpečí jako hřejivá deka. Dokud se lidé dívají na moje tělo, netuší, co se mi skrývá v očích.

I přes to se mi ale federál jako první podíval do očí, když došel k mé cele. Jeho oči byly bezcitné. Rentgenové. *Modré*. Jeho pozornost mě štiplavě páčila, jako bych stála za horkého letního dne před otevřeným mrazákem a kolem mě se mísil ledový a horký vzduch.

Jak tam stál před zamřížovanými dveřmi, jeho nebezpečná aura byla cítit i na vzdálenost těch pár metrů. Najednou jsem si byla jistá, že zavřeli jeho, a ne mě. Jinak to nedávalo smysl.

Nad jeho hlavou na chodbě blikalo slabé světlo.

Tmavé vlasy měl po stranách hlavy vyholené v moderním účesu, který musel mít jediné od profesionálního kadeřníka. Měl široká ramena a nažehlený černý oblek, pod kterým se mu rýsovaly svaly. Dával svou dominantnost a preciznost na odiv stejně okázale jako jedovatí hadi své výstražné zbarvení kůže.

Jako první upoutala mou pozornost jeho tvář. Byla symetrická s bezchybnými proporcemi a ani jeho ledový kamenný výraz ji nemohl nijak pokazit. Až na druhý pohled jsem si všimla jeho těla, po kterém určitě slintají všechny ženy. A v neposlední řadě mě ohromil jeho intelekt, jenž se projevil v každém pohybu a slovu. Dělal na mě dojem, jako by pro něj lidé byli pouhými figurkami na obří šachovnici a on se jen rozmýšlel, jak nás všechny nejlépe využije.

Srdce mi poskočilo, když se dveře odemkly. Odtrhla jsem od něj oči a upřela je na betonovou zeď před sebou.

„Russoová.“

Ne, ne, ne.

Ani náhodou.

Pokud s ním půjdu, skončím na trhu s bílým masem a nikdo o mně už nikdy neuslyší. I když je to federál, z jeho očí

a vystupování bylo jasné, že má na svědomí věci, které by si mafíán nedokázal ani představit.

Nic jsem neřekla.

Zůstanu tu sedět a počkám na federála v nepadnoucím obleku.

Očima sklouzl na prostitutku.

„Jmenuju se Cherry,“ oznámila mu s úsměvem. „Ale ty mi můžeš říkat, jak jen budeš chtít.“

Některé ženy nevědí, co je pro ně dobré.

Palcem si přešel po hodinkách na zápěstí. Jednou, dvakrát, třikrát. „Budu si to pamatovat,“ odvětil suše.

Kůže mi zahořela, když na mě dopadla tíha jeho pohledu. Pohledem sjel dolů po mém těle a zanechal na něm cestičku z ledu a ohně. Nakonec nesouhlasně přimhouřil oči. A přesně v ten moment se moje obavy vypařily. Předtím se mi díval do očí jako bych byla jemu rovná lidská bytost. Teď jsem pro něj byla jen tělo a on byl jen další muž.

Muž, který mě odsuzoval pohledem a který po mně něco chtěl –

„Vstaň.“

– a říkal mi, co mám dělat.

V hrudi mi zahořel vztek a bezmoc.

Chtěla jsem počkat aspoň tři vteřiny, než ho uposlechnu, ale už po dvou vteřinách jsem měla zvláštní pocit, že tu poslední už nezvládnou.

Udělala jsem, co chtěl. Postavila jsem se a došla k odemčeným dveřím. Stála jsem v jeho stínu a i ten mi přišel ledově chladný.

Nenávidím vysoké muže i to, jak se na mě dívají spatra. Vždycky se nade mnou tyčí jako mrak, který zastíní slunce. Od počátku věků patří svět vysokým mužům. Plně jsem si to ale uvědomila až teď, když jsem se rukama držela mříží a dívala se nahoru do modrých očí.

Netrpělivě mi pohled oplácel. „Neznáš svoje vlastní jméno nebo jsi ho už zapomněla?“ Po páteři mi projelo mrazení z jeho uhlazeného a lehce chraplavého hlasu.

Pokrčila jsem rameny, a jako by to byla naprosto normální odpověď na jeho otázku, odpověděla jsem: „Nemáš na sobě nepadnoucí oblek.“

„Což se nedá říct o tobě,“ zavrčel.

To jako myslí vážně?

Přimhouřila jsem oči. „Tohle jsou šaty od *McQueena* a padnou mi dokonale.“

Z jeho výrazu jsem vyčetla, že by ho to nezajímalo, ani kdyby za to dostal zaplacené. Otevřel dveře a chladný poryv větru se mi otřel o holou kůži.

„Ven,“ přikázal.

Jeho jednoslovné příkazy mi už lezly na nervy, ale jak jsem si ustlala, tak si teď musím lehnout. Srdce mi bušilo v uších, když jsem pod jeho rukou vyšla z cely a pokračovala dál po chodbě.

Ze všech směrů se začalo ozývat obdivné pískání.

Kůži jsem sice měla jemnou na dotek, ale zocelilo ji dvacet jedna let zkušeností. Jejich slova, posměšky a hvízdání se ode mě odrážely a padaly do nicotné propasti k ostatním ranám, ze kterých jsem se už zotavila. V krvi mi koloval čirý adrenalin. Ostře světlo. Zatuchlý vzduch. Vrzání policistových bot o podlahu.

Jak jsem se blížila na rozcestí, zpomalila jsem tempo. Tolik jsem se v myšlenkách zaobírala mužem za sebou a tím, co mě asi čeká, že jsem vykročila doleva, když mi řekl, abych šla doprava.

„Pravá je na druhou stranu.“ Neušel mi našťvaný podtón jeho hlasu, kterým mi dával najevo, že jsem jen hlupačka, která plýtvá jeho časem.

Tváře mi zrudly frustrací, a jak je mým zvykem, odpověděla jsem mu naprosto bez rozmyslu. „Bylo by fajn, kdybych věděla, kam mám jít dřív, než tam dojdu, *stronzo*.“

„Neměl jsem zdání, že potřebuješ čas, aby sis v hlavě přebrala jednoduchý pokyn,“ odvětil a pak dodal hlubokým a hrozivým hlasem: „A ještě jednou mi řekneš kreténe a slibuju ti, že si to odskáčeš, Russoová.“

Kousavost jeho poznámky jsem cítila až v kostech. Nenáviděla jsem ho za to, že uměl italsky.

Vešla jsem do vestibulu a spatřila vstupní dveře. Toužila jsem po tom, abych byla na jejich druhé straně, ale upřímně, radši zůstanu zavřená tady uvnitř, než abych šla ven s tímhle mužem.

Původně jsem očekávala federála v nepadnoucím obleku, který by se ze mě snažil jemně vypáčit tajné informace o *Cosa Nostre*. Součástí jeho taktiky by přinejhorším bylo nepatřičné položení ruky na moje stehno. Nicméně by ženě nikdy fyzicky *neublížil*. Polkla jsem a očima zalétla k muži, který pro mě přišel. Došel na recepci. Byl vysoký, rozhodný, chladný a s největší pravděpodobností odolný vůči ženským lstem.

Jakým způsobem vyslýchal? Používal *waterboarding*? Nebo snad používal *elektrické křeslo*? Smělo se to ještě vůbec?

Nervozitou se mi stáhl žaludek.

Policejní odznaky se mi míhaly ve zlatých a stříbrných šmouhách před očima, až mi z toho bylo trochu špatně.

Pokračovala jsem dál do vstupní haly a zastavila se vedle něj.

„Proč nemám pouta?“ zeptala jsem se, zatímco jsem sledovala dva policajty odvádět spoutaného vězně ven ze dveří.

Zaťukal třikrát prstem o desku stolu – ťuk, ťuk, *ťuk* – a pak na mě letmo pohlédl očima plnými sarkastického pobavení.

„Chtěla bys je mít?“ Jeho slova byla jasnou narážkou a působila intimně, z čehož mi byly jasné dvě věci: byl to hajzl a už připouštěl ženu k posteli.

Tep se mi z jeho nečekané odpovědi zrychlil. Abych to nějak zamaskovala, nasadila jsem znuděný výraz. „Díky za nabídku, ale jsem vdaná.“

„Všiml jsem si, že máš prsten.“

Automaticky jsem shlédla dolů na svůj prsten. Z nějakého důvodu mě štvalo, že mu nedělá starosti, že není jeho vězeň nijak zajištěný. Podle toho, co věděl, jsem klidně mohla být hrozbou pro něj i všechny ostatní v místnosti.

„Doufám, že víš, že můžu klidně utéct,“ prohlásila jsem, aniž bych to měla v úmyslu.

„Jen to zkus.“

Byla to výzva a zároveň varování.

Po páteři mi projelo ledové zachvění. „Cítil by ses dobře? Kdybys chytil holku dvakrát menší než jsi ty?“

„Ano.“

Ani na moment nezaváhal s odpovědí.

„Vidíš, to je ten problém s vámi federály. Úplně se třesete na to, abyste to všem natřeli. Všichni si o sobě myslíte, že jste pány všeho dvorstva.“

„Tvorstva,“ opravil mě suše.

„Cože?“

„Říká se: myslet si, že je pánem všeho *tvorstva*.“

Překřížila jsem ruce na hrudi a zkoumala rušný vestibul kolem nás. Přimhouřila jsem oči. Mohla bych přísahat, že každá žena v okolí zpomalila, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Žena ve středním věku, která mohla být klidně jeho matkou, na něj zírala a přitom k němu po stole posunula papíry na psací podložce.

Podepsal papíry a předal jí je zpátky. Ani nemrkala, jak na něj zírala. Vsadím se, že všechna ta každodenní ženská pozornost mu jen masírovala ego.

Projela mnou vlna nejistoty, když někdo na stůl položil můj falešný kožich a kabelku.

Poprava na elektrickém křesle je zakázaná.

„Obleč si kabát,“ nakázal mi.

Zarazila jsem se a zatnula zuby, protože už jsem se oblékala.

Vzal ze stolu mou kabelku s flitry a koutkem oka sledoval falešné paví peří, jako by ho mohlo nakazit malárií. Tu kabelku jsem si vyrobila sama a byla překrásná. Sebrala jsem mu ji z ruky, přehodila si ji přes rameno a zamířila k předním dveřím.

Najednou jsem se zarazila. Otočila jsem se, přetancila zpátky k desce stolu a sundala jsem si střevíčky na podpatku. „Můžete se postarat o to, aby je dostala moje spoluvězenkyně – Cherry?“

Policajtko se na mě dívalo s prázdným výrazem ve tváři.

Já jí pohled oplácela.

Pohlédla přes stůl na moje bosé nohy s bíle nalakovanými nehty a pak se narovнала, přičemž jí zavržala naškrobená uniforma. „Venku už hodinu sněží.“

Zamrkala jsem.

„Chcete dát prostitute závislé na opiu,“ naklonila jednu botu, aby se podívala dovnitř na značku, „boty značky Jimmy Choo?“

Rozzářila jsem se. „Ano, prosím.“

Obrátila oči v sloup. „Zařídím to.“

„Skvělé,“ zajásala jsem. „Děkuju vám!“

Obrátila jsem se k odchodu a pohledem se střetla s ledovýma očima, které by jistě dokázaly slabší ženu zmrazit v kus ledu. Rázně kývl hlavou k východu.

Povzdechla jsem si. „Dobře, pane policajto, ale jen proto, že jste tak pěkně poprosil.“

„Agente,“ opravil mě.

„Agente a jak dál?“ otevřela jsem dveře. Na parkovišti se pod čtyřmi kulatými světly lamp třpytil sněhový poprašek. Prosincový mrazík mi zaútočil na holé nohy štiplavými jehličkami a ledový chlad se mě snažil uchopit do náruče.

Pozoroval scénu přes mou hlavu a přimhouřil oči, když se mi podíval na bosé nohy. „Allister.“

„Které auto je tvoje, agente Allistere?“

„Stříbrný mercedes na obrubníku.“

Připravila jsem se a zeptala se: „Myslíš, že bys ho mohl odemknout?“

Než stihl odpovědět, rozběhla jsem se k jeho autu. Chlad mě pálil do nohou a jeho pohled mi vypaloval díru do zad.

Neodemkl ho.

Poskakovala jsem z nohy na nohu a potahovala za kliku spolujezdce, zatímco on prošel kolem mě, jako by měl všechen čas na světě.

„Odemkni ty dveře,“ řekla jsem a můj dech se v chladném vzduchu měnil v obláček páry.

„Přestaň tahat za kliku.“

Ups.

Dveře se otevřely a já vklouzla do sedadla spolujezdce a přitom se snažila zahrát chodidla tím, že jsem je třela o kobereček pod sedačkou.

Jeho auto vonělo jako kůže a on. Jsem si jistá, že používá kolínskou, kterou mu stejně jako jeho oblek připravují na míru, ale stála za to. Voněla hezky. Až se mi zamlžily myšlenky, dokud jsem ten pocit mrkáním nezahnala pryč.

Posadil se na místo řidiče a zabouchl za sebou dveře. Snažila jsem se nevnímat jeho přítomnost, která hrozila, že mě úplně pohltí.

V tichosti jsme vyjeli z policejního okrsku. Napjaté ticho mezi námi bylo téměř uklidňující.

Prohrabala jsem si kabelku a nakonec našla žvýkačku. Zvuk šustění papírku na okamžik přerušil to tíživé ticho. Očima se stále upíral na cestu před sebou, ale nepatrně zavrtěl hlavou, aby dal najevo, jak mu moje chování připadá směšné.

Stejně jako všem ostatním.

Hodila jsem si žvýkačku do pusy a očima přejela po bezchybném interiéru auta. Ani jeden zmuchlaný účet, pohozená lahev nebo plechovka od pití. Ani smítko prachu. Buď zrovna někoho zabil a snažil se zamést veškeré stopy, nebo tenhle federál trpěl obsedantně kompulzivní poruchou.

Odjakživa jsem až moc zvědavá.

Zmuhlala jsem papírový obal od žvýkačky a posunula jsem ruku, abych ho odhodila do držáku na kelímky. Šlehl po mně vražedným pohledem.

Asi to bude spíš ta porucha.

Pohodila jsem si ten obal do kabelky.

Překřížila jsem nohy a vyfoukla bublinu.

Praskla ji.

Ticho bylo tak ohlušující, že jsem se natáhla k rádiu, ale on po mně znovu šlehl nebezpečným pohledem, takže jsem si to radši rozmyslela. Povzdechla jsem si a opřela se pohodlněji do sedačky.

„Řekni mi, jak dlouho jsi vdaná.“

Přimhouřila jsem oči a dívala se před sebe na přední sklo. Tenhle muž se na informace neptal – on vám rovnou přikázal, abyste mu řekli, co chce slyšet. Bohužel alternativou mluvení

bylo ticho, které vybízelo člověka k přemýšlení, takže jsem mu odpověděla: „Rok.“

„Vdávala ses brzo.“

Shlédla jsem dolů a prohlížela si kůžičku u nehtů. „Jo, asi ano.“

„Jsi rozená Newyorčanka, předpokládám.“

„Kéž by,“ zamumlala jsem.

„Doma se ti nelíbí?“

„Co se mi nelíbí, je tvůj pokus o nevázanou konverzaci za účelem dostat ze mě informace. Nemám ti co říct, takže mě rovnou můžeš odvézt zpátky do vězení.“

Naše ruce se na opěrcce lehce dotkly. Odtáhla jsem se a překřížila nohy na druhou stranu. Je jeho auto fakticky tak malé, nebo se mi to jen zdá? Topení bylo zapnuté jen na nízký výkon, ale kůže mi úplně hořela. Svlékla jsem si kabát a odhodila ho na zadní sedadlo.

Koutkem oka si mě změřil. „Jsi nervózní?“

„Z federálů nebývám nervózní, Allistere. Mívám z nich kořivku.“

Ignorovala jsem jeho rentgenový pohled, kterým přejížděl z mých zvlněných vlasů přes červenou krajku na mém břiše, která odhalovala diamantový piercing v pupíku, až na mé bosé nohy.

„Kdyby ses oblíkala míň jako šlapka, tak by tě ten policajt, který tě zatkl, nejspíš neprošacoval.“

Zuby jsem stiskla žvýkačku namotanou na prst a natáhla ji jako gumičku. Usmála jsem se na něj. „Kdybys vypadal jen o trochu míň, jako kdybys měl v řiti zaražené pravítko, možná by sis jednou začas i vrzl.“

Koutek úst se mu pozvedl. „Rád slyším, že mám ještě nějakou naději.“

Obrátila jsem oči v sloup a otočila se k okýnku.

„Dnes večer jsi asi měla dost důležitou schůzku,“ zavrčel.

„Ne.“

„Ne? To u sebe normálně míváš tolik koksu?“

Pokrčila jsem rameny. „Třeba i jo.“

„Jak za něj platíš?“

„Penězma.“

Vyfoukla jsem bublinu ze žvýkačky.

A praskla ji.

Svaly na čelistech se mu napjaly, což mě potěšilo.

„Takže kvůli tomu ses provdala?“ Podíval se mi do očí. „Kvůli penězům?“

Vzteky ve mně vzkypěla žluč. Na tohle mu odmítám odpovědět. Ale nedokázala jsem se zarazit, když mi položil další otázku.

„Jsi aspoň věrná zlatokopka?“

Zlatokopka?

„Myslíš si snad, že jsem si to vybrala dobrovolně? *Vaffanculo a chi t'è morto!*“

Zpražil mě spalujícím a hrozivým pohledem.

Sevřela jsem pevně rty.

Zatraceně.

Sotva se začal ptát a už mě donutil prozradit, že jsem se vdala z donucení.

„Máma ti nikdy nepucovala pusu mýdlem?“

Neodpověděla jsem, protože bych mu jinak musela říct, že moje maminka byla skvělá, z čehož by snadno usoudil, že táta by mě spíš zamkl na tři dny do pokoje, než aby se obtěžoval mě vnímat.

„Bylo dost hloupé překročit rychlostní limit, když jsi u sebe měla drogy.“

Posměšně jsem si odfrkla. Chtěla jsem ho ignorovat, ale nedokázala jsem to. Být ignorovaný bylo jako mít otevřenou ránu na hrudi a bylo mi hrozně už jen z představy, že bych ten pocit někomu přivodila. Což je vtipné, když vezmu v potaz to, že jsem mu právě dost nevybíravě řekla, ať jde jebat se svými mrtvými předky. Italové mají originálně kreativní urážky.

„Jela jsem šest kilometrů za hodinu přes limit.“

Prstem ťukal do volantu. „Kdo tě učil řídit? Myslel jsem, že *Cosa Nostra* preferuje ženy hloupé a poslušné.“

„Očividně ne, jelikož mě to naučil můj manžel.“

Nehodlám mu přiznat, že mi Antonio nechal mnohem víc volnosti, než by své manželce nechal kterýkoli jiný člen *Cosa Nostry*.

Antonio mi dal spoustu věcí. Možná proto bylo tak těžké ho nenávidět za to, co mi vzal.

„A jak zareaguje na to, že budeš propuštěná z vazby?“

„Jak zareaguje tvoje máti, když dorazíš domů po večerce?“

„Odpověz na otázku.“

Zaskřípěla jsem zuby a snažila se nevnímat vztek, který ve mně kypěl, tím, že jsem stáhla dolů stínítko proti slunci a začala si upravovat vlasy v odrazu zrcátka. „Takže chceš vědět, jestli mě můj muž bije? Nebije.“ *Bije* je sloveso v přítomném čase, takže jsem technicky vzato nelhala.

Jeho oči mi vypalovaly díru do tváře. „Jsi mizerná lhářka.“

„A ty jsi otravný, Allistere.“ Třísknutím jsem zaklapla stínítko a odvrátila se k okýnku.

Vzduch mezi námi zhoustl a prostor se začal zmenšovat. Jeho nebezpečná aura, velké tělo a uhlazené pohyby se zdály být čím dál tím blíž.

„Miluje tě?“

Položil tu otázku tak nezaujatě, jako by se mě ptal na mou oblíbenou barvu. Přesto mi jeho dotaz vyrazil dech. Zírala jsem přímo před sebe a v krku cítila štiplavou bolest. Našel slabinu a teď se v ní bude šfourot tak dlouho, dokud nezačnu krváčet. Nenávist získala kyselou pachutí.

To bych stokrát radši protrpěla elektrické šoky než tohle.

Najednou jsem toho muže z duše nenáviděla, protože se mi svými hloupými otázkami dostal pod kůži a odhalil všechny věci, které jsem se před lidmi snažila skrýt.

Vyfoukla jsem bublinu.

Praskla ji.

A v ten moment mu došla trpělivost.

Vytáhl mi žvýkačku z pusy a vyhodil ji ven z okýnka.

Zírala jsem na něj a přemáhala nutkání olíznout si ze rtů teplo jeho dotyku. „Pohazování odpadků je trestné.“

Z jeho očí číšel nezáměr.

Federál Allister se o životní prostředí nestará.

To je mi ale překvapení.

Položil ruku zpátky na volant a já na okamžik zauvažovala, jak moc trpí na OCD – jestli si vydrhne prsty ušpiněné od mých slin Savem, až přijde domů. Ale přemýšlení o tomhle federálovi mě rychle přestalo bavit, a tak jsem se znovu otočila čelem k okýnku a vyhlédla ven na oranžovou záři míhajících se světel lamp a sněhových poryvů větru přes noční oblohu.

„Jak často?“

To byla dost nicneříkající otázka, ale z jeho tónu jsem poznala, že jsme zase zpátky na začátku a řeč je o tom, jak často mě manžel bije.

„Každou noc,“ oznámila jsem lascivně. „Dokáže mě donutit křičet tak hlasitě, že budím sousedy.“

„Vážně? Ráda šukáš se starým chlapem?“

Tahle jeho poznámka mě hluboce iritovala. Natáhla jsem se, zapnula rádio a přitom chladně odvětila: „Určitě má větší výdrž než ty.“

Ani se nenamáhal s odpovědí. Zaslechla jsem jen vteřinu z politické debaty, než rádio zase vypnul. Co je to za monstrum, že poslouchá politické kecy místo hudby?

Netrvalo dlouho, než jeho hlas přerušil ticho. „Tvůj nevlastní syn je starší než ty,“ poznamenal. „To musí být divné.“

„Ani ne.“

„Tipl bych si, že máš víc společného s ním než s jeho otcem.“

„Tipuješ špatně,“ odvětila jsem. Tahle konverzace mě nudila. Tenhle muž mě nudil. Tohle byl ten nejhorší možný trest. Už nikdy se kokainu nedotknu.

„Žila jsi s ním celý rok pod jednou střechou. Věkově k sobě máte blízko. I když nemáte moc společného mentálně, tak aspoň fyzicky.“

Zasmála jsem se. *Já a Nico?* Ani za milion let.

Bohužel, to jsem ještě netušila, že na to bude stačit jen jeden rok.

„Bereš si mou složku na večer domů, policajte?“

Na to nic neřekl.

Jak jsme jeli čím dál známějšími ulicemi, najednou jsem si něco uvědomila. Žaludek jsem měla jako z ocele, a jakmile jsme

zabočili na *mou* ulici, dolehl na mě tíživý pocit vzteku. Šíleného, *nenávistného* vzteku. Celou dobu mě tahal za nos a hrál si na poctivého federála. A teď se ukázalo, že je jen dalším mužem, kterého si můj manžel zaplatil.

Zajel k obrubníku před domem a zaparkoval auto.

Rozhořčení ze mě přímo sálalo, mísilo se s vůní kůže a kolínské. Byla jsem přesvědčená o tom, že si toho taky všiml, když se ke mně otočil a podíval se na mě. Jeho oči byly modré a ledové jako chlazený gin, ale plápolal v nich plamínek, jako když hodíte zapálenou sirku do sklenice. *Modrá*. Z jeho pohledu jsem měla dojem, jako by mě někdo chytil za zátylek a ponořil mi hlavu do vody.

Pomalu jsem se nadechla. A vydechla.

Náhle jsem měla zvláštní dojem, že jsem toho muže potkala už kdysi. Ale hned mě ta myšlenka zase přešla. Jeho tvář nejde zapomenout, i když jsem se snažila sebevíc zapomenout na celou jeho existenci.

„To je porušení osobního soukromí,“ zavrčela jsem a popadla kabát ze zadní sedačky.

„Kvůli tobě jsem zbytečně mrhal časem, takže jsem na to měl *právo*.“

Nevěřící jsem na něj zírala. Nikdo, koho si můj muž platil, by se mě neptal na žádnou z těch otázek, které mi položil on. A pak to ještě označil za své *právo*.

Moje další slova byla jako medové cukrátko naložené v jedu. „Řekněte mi, agente Allistere, kdy jste si poprvé uvědomil, že nejste člověk?“

V jeho očích se objevil náznak pobavení. „Už když jsem se narodil, zlato.“ Jeho veselost naráz zmizela. „Jestli nechceš zpátky do vězení, tak pohni zadkem a vypadni z mého auta.“

Zatnula jsem zuby, ale otevřela jsem dveře a vystoupila. Ledový vánek mi zacuchal dlouhé tmavé vlasy na ramenou. Ulice byla posypaná tenkou vrstvou sněhu a já byla vděčná za štiplavou bolest v bosých nohách. Otočila jsem se zpět a podívala se na něj s tím největším opovržením, jakého jsem byla schopna.

„Jdi do horoucích pekel, Allistere.“

„Už se stalo, Russoová, a nijak mě to nenadchlo.“

To bylo silné kafe, ale já mu to věřila.

Jeho oči byly jako z noční můry, tvořené ledem a ohněm, a byly plné tajemství, která nikdo nechtěl znát. Dokázal se vydávat za normálního člověka jen díky své pěkné tvářičce, jinak by byl už dávno někde zamčený, protože by všichni zjistili, co je opravdu zač.

Ničema.

Jeho poslední slova byla strohá a nezaujatá. „Jestli tě zase chytí s koksem, už tě zachraňovat nebudu. Nechám tě v té cele shnít.“

Nelhal.

Podruhé už mě nezachránil.

Kapitola třetí

Gianna

22 let
říjen 2013

Do podvědomí se mi vpíjela temnota, nekonečná a černá jako uhl.

Často mi pomáhala utéct před realitou, byla mi útěchou v šílenství. Tentokrát mi ale našeptávala, ať se ještě neprobouzím. Říkala mi, ať spím *navěky*. Bohužel mě ale ze snění vytrhl pronikavý zvuk v dáli. Otevřela jsem oči, ale když mi hlavou projela ostrá bolest, hned jsem je zase zavřela.

Crrrr, crrrr.

Povzdechla jsem si, převalila se na posteli a dotkla se něčím holé hrudi. Téměř jsem slyšela, jak jeden dílek skládačky zapadl na své místo.

Crrrr, crrrr.

Rozevřela jsem prsty a přejela mu rukou po hrudi.

Příliš horká. Příliš hladká. Nesprávná.

Crrrr, Crr –

„Co sakra chceš?“ zabručel mužský hlas.

V tu chvíli mi krev ztuhla v žilách a srdce se mi zastavilo. A můj svět se ve vteřině sesypal jako domeček z karet.

Okamžitě jsem otevřela oči, bolest hlavy už se nezdála být tak silná v porovnání s bolestí v mém srdci.

Před očima se mi míhaly útržky vzpomínek. Moje šaty na zemi. Paprsek světla pronikající skrz žaluzie. Odhalená kůže. Moje. *Jeho*.

Přitáhla jsem si příkrývku blíž k tělu, zatímco se ve mně vzedmula vlna odporu.

Ukončil hovor, odhodil mobil na noční stolek a zavřel oči. Po chvíli nesnesitelného napětí je znovu otevřel a podíval se na mě. Zírali jsme jeden na druhého v nepříjemném tichu, které mi nánělo husí kůže.

„Ježiši,“ zamumlal Nico a zase zavřel oči.

Nahnula jsem se přes okraj postele a vyzvracela veškerý obsah žaludku. V hrdle mě pálily žaludeční šťávy, když jsem si hřbetem ruky otírala pusu.

Ostudná.

Bezcenná.

Nemilovaná.

Děvka.

Nic se nestalo.

Lžeš, zašeptala temnota.

Cítila jsem na sobě otisky rukou, zubů a rtů. Bylo to, jako by se mi jejich stopy propalovaly do duše až k mému zlomenému srdci.

Otevřela jsem oči a na zemi spatřila použitý kondom.

V uších mi zvonilo, plíce se mi stáhly úzkostí a já se nemohla nadechnout. Cítila jsem počátky panického záchvatu. Sevřela jsem peřinu.

„Gianno...”

„Dala jsem mu všechno,“ vzlykla jsem a slzy mi stékaly po tvářích.

„Zatraceně,“ zamumlal, vstal z postele a natáhl si boxerky. Přesl pár kroků, aby mi podal moje šaty, ale zase je odhodil na zem, když si všiml, že jsem je pozvracela.

„Byla jsem panna, když jsem se za něj vdala. Byla jsem mu věrná.“

„Já vím.“

Najednou jsem měla hlavu plnou výjevů ze včerejšího dne. Náš pokoj. Můj manžel a *ona*. Žena, kterou jsem považovala za část rodiny. Vždycky jsem věděla, že pro něj nejsem jediná, že spí i s jinými... ale proč zrovna s ní? Zrada mě pálila v hrudi jako čerstvá rána. Slzy mi stékaly na rty a já cítila na jazyku sůl.

„Nedokázal se spokojit jen se mnou,“ zašeptala jsem. *Nikdo se nespokojí jen se mnou.*

„Můj táta se nespokojí s ničím, Gianno,“ řekl mi. „To přece víš.“

Hrdlo se mi stáhlo, když jsem sledovala Nica, jak vyndává košili ze šuplíku. Občas jsem v jeho postoji a pohybech viděla Antonia.

Miluji svého manžela, ale on nemiluje mě. Mohla bych z toho, co se stalo včera, vinit agenta Allistera, protože mi tuhle myšlenku před rokem podsunul, ale zavedla mě sem bolest, kterou mi způsobil můj muž. Zavedla mě k jeho synovi.

Panický záchvat mě zastihl nepřipravenou, všechen vzduch se mi vytratil z plic. „Jak se to stalo?“

„Vážně potřebuješ, abych ti to vysvětlil?“

„Já nežertuju, Eso.“

„Já se nesměju, Gianno.“

Položil mi svou košili do klína. Dřepl si vedle hromádky mých zvratků a kývnul směrem k mojí puse. „To ti udělal můj táta?“

Olízla jsem si roztržený spodní ret. „Hodila jsem mu na hlavu vázu a řekla mu, že je nevěrný prase.“

Eso se pobaveně uchechtl. „Samozřejmě, jak jinak.“

Agent Allister teď už měl pravdu. *Zbití* se změnilo na *bití*, a já ho nenáviděla, jako by za to snad mohl on. Už je tomu rok, co jsem Allistera naposledy viděla, ale nenáviděla jsem ho pořád.

„O tomhle mému tátovi neřekneš,“ oznámil Nico.

Neodpověděla jsem.

„Jestli mu to řekneš, udělám ti ze života peklo.“

Hořce jsem se zasmála. Moje nejlepší kamarádka spí s mým manželem. Jak by mi mohl Nico ještě zhoršit život?

Vzal mě za bradu a otočil mou hlavu k sobě. „Oba víme, že bys to od něj schytala jen ty.“

„Sama se rozhodnu, co řeknu a co ne.“

Spustil ze mě ruku, povzdychl si a vstal. „Fajn, ale varoval jsem tě. Jestli to uděláš, nečekej ode mě žádnou lítost.“

Navlékla jsem se do jeho košile, zatímco se přehraboval v šuplíku nočního stolku.

„Proč, Eso?“ zašeptala jsem.

Jak jsi to mohl dopustit?

Věděla jsem, proč jsem to dopustila já. Byla jsem mimo. Všechno, co jsem kdy udělala, bylo špatně. Ale Nico je vždycky ten rozumný, vždycky má všechno pod kontrolou.

„Byl jsem namol, Gianno. Ožralej pod psa. A abych byl upřímnější, ještě pořád jsem.“

Zapálil si a konec cigarety zahořel jasně červenou barvou, barvou vzteku. Roztáhl žaluzie a otevřel okno. Místnost se zalila světlem a další dílek skládačky zapadl na místo. Na rukou a pažích měl totiž temně červené skvrny. Krev. Nevím, jaké to je být mafiánem, ale žila jsem s nimi dost dlouho, abych chápala, že to není žádný med. Občas si to na nich vybralo svou daň.

„Vypadáš jako tvůj táta,“ řekla jsem bez rozmyslu. Vyslovila jsem to jemně, ale v prosluněném pokoji zněla ta slova hrozně. Hříchy večera se další den vždycky zdály horší.

Vyfoukl kouř z pusy a v jeho očích to zajiskřilo temným pobavením. „Bože,“ zavrtěl hlavou. „Tak proto jsi za mnou včera přišla?“

Blikající světla. Špinavé kachličky na záchodě. Koks. Kapka potu stékající mi po zádech. Bílá pilulka z průhledného pytlíku. A pak už nic.

„Nevím,“ zašeptala jsem.

„No, ať už to bylo cokoli, doufám, že sis to užila, Gianno. Protože oba skončíme v pekle,“ odložil cigaretu na okenní parapet a odešel z místnosti.

Zavřela jsem oči a snažila se poskládat dílky skládačky včerejší noci. Ale nenacházela jsem nic, jen černou nicotu. Nicotu, která mi našeptávala, abych usnula. Abych usnula navěky.

Když jsem se to ráno vrátila domů, na posteli byla na důkaz omluvy položená krabice s čokoládovými bonbóny převázaná červenou mašlí. Na stejné posteli si to zezadu rozdával můj muž s mou nejlepší kamarádkou.

Zalezla jsem pod peřinu a všechny bonbóny snědla.

Dny plynuly v barevných záblescích a emocích a moje tajemství mě mezitím stravovalo zaživa. Všechno bylo obráceně, jako

bych viděla svět z vrcholu kolotoče, hlavou dolů a s vlasy padajícími k zemi.

Byly to temné dny. Chladné. Osamělé. *Sjeté.*

Antonio se ukázal jen jednou. Do postele se vrátil pozdě a okamžitě usnul. Já jsem oproti tomu zírala na strop, dokud nezačaly sluneční paprsky prosvítat skrz žaluzie a jeho strana postele se prohnula a on zmizel stejně jednoduše, jako se objevil.

Chvíli nato mě přemohl spánek.

Vzbudilo mě ostré světlo a poryv vzduchu, jak ze mě kdosi strhl peřinu. Nesouhlasně jsem zaprotestovala, ale zarazila mě ledová voda, kterou mi někdo chrstl do obličeje.

„Levántate!“

Začala jsem prskat, protože proud vody neustával. Škubnutím jsem se posadila a otřela si oči. U postele stála Magdalena s obří mísou v ruce.

Projelo mnou mohutné zachvění a já se zakuckala.

„Přeskočilo ti?“ zasípala jsem.

Pustila mísu a rukou si přejela po své obyčejné bílé uniformě. *„Sí. Pero no tan loca como tú.“*

Mezi očima mi vystřelovala bolest. Byla jsem promočená až na kost a nakrknutá, takže moje další slova byla drsnější, než jsem původně zamýšlela. *„Vždyť víš, že neumím španělsky, Magdaleno.“*

„Porque eres demasiado tonta,“ protože jsi na to až moc hloupá.

Tuhle frázi jsem znala jen díky tomu, že se jí to zdálo jako nejvhodnější odpověď na cokoliv.

Se zasténáním jsem si lehla zpátky do mokré postele. *„Zajímalo by mě, koho napadlo, že přijmout tě je dobrý nápad. Jsi drzá a zcela upřímně i neschopná služebná.“*

Šedesátiletá žena se na mě podívala spatra. *„Já nejsem služebná. Já jsem hospodyně.“*

Jsem si jistá, že to je jedno a totéž, ale neměla jsem sílu se s ní hádat.

„Tak běž někam hospodařit a nech mě na pokoji.“

Vrátila si pramen šedých vlasů zpět na místo a podívala se na svoje nehty. *„Dnes máš večírek, querida.“*